

HAZAI ATTILA

Amikor Viola fejére esett a gólyafészek

Violának szép fekete haja volt, akár a gőzmozdony fényes fekete páncélja, na, nem olyan füstös vagy olajos, hanem olyan domború és csillogó. Szeme sötétbarnán és feketén világított, mint éjszaka a világűr a csillagok és egyéb égitestek között. Orra vékony és apró, akár egy pici, ám életrevaló hangya a gőzmozdonyhoz képest.

Viola leszállt fekete lováról a Marczibányi téri táncház előtt, ez a ló annyira sötétbarna volt, mint nagymamám ősrégi fogkefeje, ami több éve a cipőkefék közé keveredett, és Viola olyan éber, akár a kiönteni készülő folyó, például a Tisza. Nem tudom, megfigyelték-e már de a folyók olykor rettentő, elképesztő éberek tudnak lenni, általában kiöntés előtt, a megduzzadás eseménydús pillanataiban. Viola leszállt fekete lováról, ami egy kék Suzuki személygépkocsi volt, vagyis inkább kiszállt a fekete lovából, és besietett a táncházba. Egy pillanatra felnézett a ház tetejére. Megpillantotta a kémény közelében terpeszkedő gólyafészket, aminek nem tulajdonított különösebb jelentőséget, még csak el sem csodálkozott a látványon.

A gólyák körülnéztek a tájon. A nagy gólya felszállt, elrepült a folyópartra, és nemsokára hozott nyolc darab langyos csirkecombot.

– Hm, de finom – mondták a fiókák.

– Honnan szereztél ilyen sok combot? – kérdezte a gólyamama, aki a fészket igazgatta.

– Kölcsönkértem a Matula bácsi pisztolyát és lőttem vele néhányat.

– De hiszen a Matula bácsinak nincsen pisztolya! Neki, ha jól tudom, puszkája van.

– Igen, csak vicceltem. A Király utcai gyorsétteremből loptam – mondta a gólyapapa.

Viola lépdelt befelé a kocka alakú termeken keresztül, bentről kihallatszott a gyimesi népzene, a bőgő pattogott, a hegedű sercegett. Ekkor előtte termett egy fiú a második ajtónál. Ez a fiú olyan csinos és elegáns volt, mint a Margit híd. Haja éppoly sárgásbarna, mint a híd kopottas korlátja, háta erős és hajlott, mint a híd sziget felé ívelő teste, lábai erősek és piszkosak, mint a tartópillérek, foga fehér, mint a híd járdáján a sok lámpaoszlop, állán pedig négy szál borosta csillogott ezüstösen, akár a villamos sínek az esti fényben. Az egyetlen különbség, hogy Sanyi alatt nem volt olyan rengeteg víz, mint a Margit híd alatt, bár a háta, a homloka, meg a lába is eléggé izzadt az augusztusi kánikulában.

– Miért ilyen festékes a nadrágod? – kérdezte a fiútól Viola.

- Mert megfestettem a nő egérrel című képemet.
- És a nőn van az egér, vagy a háttérben?
- A kezében tartja. Egyébként azon gondolkodom, hogy nem is az lesz a címe hogy nő egérrel, hanem inkább az, hogy Panni díszpatkánnyal. Ez így jóval személyesebb és érdekesebb is nem?
- Igen. És jó lett?
- Bámulatos. És most majd egy lakodalmas képet fogok festeni szürke márvánnyal.
- Nagyszerű. Akkor menjünk be, táncoljunk egyet.
- De nekem nem megy – mondta a fiú.
- Nem baj. Háromig azért tudsz számolni?
- Igen. Egy, kettő, három.
- Csak ezt kell csinálni. Egy, kettő, három, egy, kettő, három. Ami pedig ennél kicsit nehezebb: egy, kettő, három, négy. Egy kettő három négy. Menni fog?
- Aha.
- A gólyamama kinézett a fészekből. Szürkesség, feketesség, langyosság, pára, homok, rovarok, lombok. A szél fújni kezdett, a gólyának kakálnia kellett. Kinyomta tomporát a fészekből, pottyantott egyet a kémény alá.
- Milyen jó lehet az embereknek – mondta a gólyamama.
- Miért? – kérdezte a kicsi.
- Mert ők ehetnek hotdogot is.
- Mi az a hotdog?
- Alapvetően egy kifli, aminek virsli rejlik a közepén.
- Mi az a virsli? – kérdezte a másik fióka.
- A virsli olyan, akár egy nagy kukac, csak vörösebb és vastagabb. Egy pár virsli pedig még a palota pincsinék, vagy a számkísérő tacsónak is nagy lakoma, nemhogy egy kiskólyának.
- A gőzmozdonyhoz hasonlító hajú Viola közben jókedvűen táncolt a Margit hídhöz hasonló Sanyi ismerősével a táncházban. Leszállt az éj és elment az utolsó metró. Viola és Sanyi kimentek kólarzni és beszélgetni az előtérbe.
- Mondj valamit az új festményedről.
- Megcsókolhatlak?
- Nem. Az túl korai lenne.
- Éppen hogy késő van.
- Haza kell mennem.
- Kár.
- Beszélsz még a képeidről?
- Rendben, de akkor add meg a telefonszámodat.
- Jó.

A gólya papa hosszú csőrével benyúlt a fészekbe és szorosan egymáshoz nyomta a hűvös nyári estében remegő fiókákat. – Nagyon fúj a szél. Lehet hogy komoly vihar lesz, de ne féljetez picinyeim, ez a fészek sok esős éjszakát kibírt már.

– Akkor mesélj nekünk papa.

– Miről?

– Mesélj a hotdogról, vagy valami kellemesről.

– Hát jó. Nemrég hallottam, hogy egy huszonhárom éves japán férfi, Takeru Kobajasi tizenkét perc alatt összesen ötven hotdogot evett meg. Takeru Kobajasi ezzel alaposan megverte az előző évi rekordert, aki ugyanennyi idő alatt csupán huszonöt és fél virslis kiflit nyomott le a torkán. A tavalyi győztes, Arai Saitama egyébként idén második lett, ő harmincegy hotdogot evett meg. A japánok ezzel tizenkilenc ország, többek között az Egyesült Államok, Németország, Kanada és Nagy-Britannia versenyzőit utasították maguk mögé a nyolcvanhatodik hotdogevő versenyen.

– Nahát, papa, te állati értelmes vagy – mondta az egyik fióka.

Sanyi a büfében megérintette Viola vállát és erősen hadonászva az új festményéről kezdett beszélni. – A kép jobb oldalán egy csinos menyasszony látható a vőlegényével, esküvői ruhában. A lány kezében egy csokor virág, mögöttük narancssárga kerítés, és egy szürke marha meg a borja. A kép érdekessége, hogy a jegyespár tekintetén látszik, sokat vitakoztak, vajon katolikus vagy protestáns szertartás szerint keljenek-e egybe, mert a lány római katolikus a fiú pedig református, és az egyik pap barátja kilopta a homárt a hűtőből és el akarta adni a vegyesbolt előtt, az esküvő utáni fotózáson pedig töltött káposztát és rántott pulykamellet dobált a férj a szürkemarháknak, hogy közelebb jöjjenek, de a marhák nem akarták megenni.

– Hát ez ígéretes képnek tűnik – mondta Viola.

– Na, akkor megadod a telefonszámodat? – kérdezte Sanyi.

– Van nálad toll?

– Nincs, csak ecset, meg piros festék. De tudod, azt szeretném ha a fütyimre festenéd a számodat. Akkor biztos nem felejténém el.

– Fütyinek nevezed? Rég hallottam ezt a kifejezést. Hát jó, ha gondolod, ráfesthetem. Vedd elő!

– Itt a büfében?

– Aha.

– Rendben – mondta Sanyi.

– Szép műtárgy.

– Ez neked műtárgy? Csak nem gender studyt tanulsz?

– Nem.

– Akkor bizonyára esztétika szakos feminista vagy?

– Nem.

- Az remek.
 - Szerintem nem fér oda a számom – mondta Viola gondterhelten.
 - Akkor ne a mobilodat add meg, hanem a vezetékest.
 - Az se fér rá. Az utolsó négy számot festem ide.
 - És akkor mi lesz az első hárommal?
 - Háromszázkettővel kezdődik. Úgy lehet megjegyezni, hogy mondjuk, reggel felkelsz és elgondolkodsz azon, hogy három tojásból főzzél rántottát, vagy kettőből. Közben pedig arra gondolsz, hogy mégse főzől rántottát.
 - Értem. Ez menni fog. Három, nulla, kettő.
 - Igen. Ez készen van. Most már ráférne a mobilszámom is, de nem akarok annyit festeni. Szia.
 - Szia. Akkor hívlak holnap. És izé, szóval nagyon szimpatikus vagy, mondta Sanyi.
- Viola már nem hallotta a fiút. Kisietett a táncszobából, kilépett az ajtón a szélbe. Kicsit izzadt még a homloka, és ekkor a fejére esett a gólyafészek.
- Jaj – mondta Viola, hazament és bebújt az ágyába.

